

לדוויג המקוצץ והאומלל של ויסקונטי (דרך אגב, גירסה מלאה באורך של 264 דקות הוצגה השנה בפסטיבל ונציה).

השחקנים שהותירו את הרושם העמוק ביותר, גם אם לא תמיד היו שחקנים מיקצועיים, כמו ברונו אס, או אפילו לא היו שחקנים כלל, כמו אידי אמין דאדא.

במאי העשור

ה שבוך פשוט מראה שהבמאי שהיר פיע במיספר הפעמים הרב ביותר ברשימת סרטי השנה הוא סדריקו פליני (4 פעמים). אחריו, מילוש פורמן (3 פעמים) — אלא שלא עשה יותר סרטים

אשר לסרטים הרעים, כאן השתדלנו להמנע מהשמצה מרוכות של הסרט הישראלי כשראינו שהפרובלמטיקה שלו דורשת ניתוח נפרד, וכך עשינו. גם לא הצבענו דווקא על הסרטים הרעים ביותר, אבסולוטית, ולו רק מתוך התיקווה הכמור

רוברט דה'נירו

שחקן השנה תשל"ט הודות ל, צייד הצבאים" (משמאל) בו הדגיש את אובדן החלוס האמריקאי, ו"1900" האפוס של ברטולוצ'י (מימין). די'נירו הצטיין במיגוון רב של תפקידים.

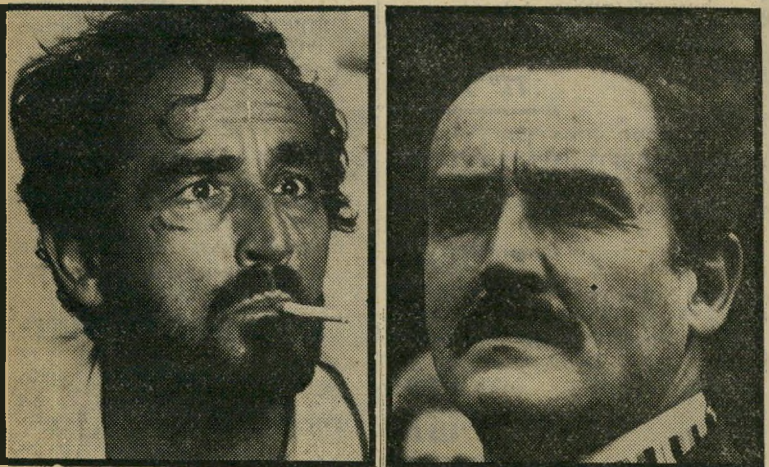
אלן בורסטין

מי שנבחרה לשחקנית־מישנה בתשל"ג בזכות, הצגת הקולנוע האחרונה" (מימין) הפכה לאחת הכוכבות הבולטות בסרטים כמו: "אליס לא גרה כאן יותר", "מגרש שהדים", "זעקת נשים" (משמאל).

אלן ארקין

מי שהבטיח להיות אחד משחקני האופי הגדולים של הוליווד אחרי הופעתו ב"מילכוד 22" ו"רציחות קטנות" (מימין) ונבחר לשחקן השנה תשלי"ב, סיים את העשור במישחק צורם ב"קוסם מלובלין" (משמאל).

ויטוריו גאסמן

מגדולי השחקנים של איטליה, זכה בעשור הזה לאוצר של תפקידים לפי מידותיו. הוא הצטיין ב"בושם נשים" (משמאל) והגיע לשיא נוסף בתפקיד מהגר איטלקי לאמריקה ב"חתונה" (מימין).

מרלון ברנדו

השחקן שהסעיר רוחות בחצי הראשון של העשור במישחקו ב"טאנגו אחרון בפאריס" (הדיוקן שבמרכז) ובחצי השני של העשור בגלל השכר שגבה. בין שלל הדמויות שגילם הצטיין ב"סנדק" (שלישי בשורה העליונה) והיה ענק מידות ומיותר ב"אפוקליפסה עכשיו" (בתמונה למטה).

(בתקופה זו), ואחריהם סטאנלי קובריק, אינגמר ברגמן, בילי ויילדר, ברנארדו ברטולוצ'י, רוברט אלטמן, דושן מאקאבר ייב, ודון סיגל, שכל אחד מהם הופיע פעמיים. לא במקרה נימנים כולם עם היוצרים החשובים ביותר היום בקולנוע, מה שנהוג לכנות ה"מייסטרים". שני שמות נוספים, שלא צוינו כלל ברשימת סרטי השנה, נראים בעינינו כ"סופר מייסטרים", ותחרות עימם ניר אתה פשוט לא הוגנת. השניים: לואיס בוניואל ואלפרד היצ'קוק. לפעמים מופיע שמם של במאים מעולים פעם אחת בלבד, כי במשך כל העשור לא זכה הקהל הישראלי לראות יותר מסרט אחד שלהם: הכוונה לאקירה קורו סאוהו לפראנצ'סקו רוזי, עוד שניים מגדולי הבמאים של תקופתנו. לו נכללו הסרטים שעשו בעשור זה, והוצגו בעולם, היה שמם מופיע בתדירות גבוהה הרבה יותר.

אם לסכם את העשור בצורה אחרת, נראה שהכישלון המרתק ביותר, והאיש בעל השפה הקולנועית העשירה ביותר שהתגלה בפנינו בשנות ה־70 (למרות שכמה מן הסרטים נעשו עוד בשנות ה־60) הוא דושאן מאקאברייב. בקולנוע האמריקאי התבלט רוברט

שה הצלחנו להחמיץ לפחות חלק מהם. הסרטים שהופיעו בבחירת הסרט הרע הונו אותן יצירות שהתהדרו בכוכבים נוצצים ובנצרות בומבסטיות והתגלו כי מערומים כצ'קים ללא כיסוי. לדוגמה: בובי דירפילד של סידני פולאק או